

Élet a születés után

■ EGY KRÍZISNEVELŐSZÜLŐ MÁSFÉL ÉVE

A következő cikk az Apor Vilmos Katolikus Főiskola hivatásos nevelőszülői képzésének egyik záródolgozata. Ezt a dolgozatot a téma aktualitása miatt választottuk közlésre, de nagyon sok olyan dolgozattal találkozunk, amelyből hiteles választ lehetne kapni sok, a gyermekvédelemben mozdulni nem akaró kérdésre. A tanulmányt Kráľné Szabó Piroska bevezetőjével ajánljuk figyelmükbe.

Az említett aktualitást a CSOSZ (Csecsemőket és kisgyermeket befogadó otthonok Országos Szövetsége) "Szükség van-e a csecsemőotthonokra?" című VI. Országos Konferenciájának témája adta, ahol előadásának illusztrációjaként Faragó György, a Pest megyei TEGYESZ akkori igazgatója ezt a dolgozatot használta. Az előadás a Pest megyében lezajlott intézményi átalakulásról szólt, és mint ilyen - a konferencia kérdésére válaszként -, a csecsemőotthon helyetti alternatív megoldást mutatta be. Ott, abban a körben, nem volt túl népszerű a válasz, tehát úgy gondoltuk, ha a munkát végző nevelőszülő beszámolóját olvashatják a kételkedők, az hiteles és elfogadható alternatívája és így ötletadó segítség lehet a csecsemőotthonok nehezen induló átváltozásának.

Természetesen ez a dolgozat sokkal többről szól, minthogy a gyermek nevelkedési közege ne intézmény, hanem család legyen. Ha ebben vita nélkül egyetértünk, az önmagában is óriási lépés

lenne az 1997-óta hatályos Gyermekvédelmi törvény alapelveinek megvalósítása felé. Az igazi tanulság azonban, hogy azok a gyermekvédelmi közhelyek, amelyek folyamatosan lefojtják a változást sürgetők indokait, itt mint a hétköznapi gyakorlat feladatai, megoldásai jelennek meg.

Kiderül, hogy a nevelőcsaládba bekerült csecsemők mind súlyos vagy kevésbé súlyos szomatikus problémákkal küzdöttek, amelyeket a család (ugyanúgy ahogy a jól működő vérszerinti is) külső, orvosi segítséggel megoldott. Ehhez nincs szükség egy kvázi kórházi - csecsemőotthoni - ellátásra. (Nem térek ki sem a költség, sem az érzelmi vonatkozásokra, hiszen ezekre a dolgozat bőséges választ ad.)

A nevelőcsaládból a gyerekek mindezek ellenére pár hónap, de egy éven belül mindenképpen véglegesen kikerültek (a vérszerinti családba való visszagondozás, örökbefogadás), vagy hosszú távú nevelőszülői elhelyezésre kerültek. (Az a köz-

hely, hogy a gyermek "örökbefogadásra értetté vált-e", szerencsére fel sem merült.)

Ha a gyermeket nevelő családnak kérdése van a krízis nevelőszülőhöz, akkor egymással nyugodtan megbeszéljük, hiszen az átszokás nehézségeit is együtt oldották meg. (Az, hogy a gyermek családból családba kerül és nem intézményből családba, jóval tisztább helyzet az érzelmek és a szocializáció szempontjából, de ezt itt csak megemlítem, mint járulékos hasznát ennek a gondozási formának.)

Nincs probléma a másik családba való átszoktatáskor sem, ha elfogadjuk, hogy ezek teljesen természetes érzelmekkel, fájdalommal járnak. Az az érv, hogy a gyerek veszteséget és gyászt él át, ha megszerette az átmeneti nevelőszülőt, nem elfogadható, mert a fájdalom fontos és megtanulandó érzés, szemben az érzelmek hiányával.

A vérszerinti kapcsolattartásról is megtudhatjuk, hogy ha nem sikeres, az nem automatikusan a nevelőszülő vagy a képzés "hibája", esetleg a családé, ahová került a gyerek, hanem a helyzetből is adódhat. Ennek esélyét persze a jó előkészítés minimalizálhatja, de nem szüntetheti meg teljesen. Az intézetek esetében egyébként soha nem szokták ezeket a kudarcos kihelyezéseket felróni, ezért felelősségre vonást, alkalmatlanságot emlegetni.

A nevelőszülői vagy örökbefogadói kihelyezésnél sokszor elhangzó "nem a szülőnek keresünk gyereket, hanem a gyermeknek szülőket" szinte értelmetlen közhely helyett is itt a válasz, egymásnak keressük őket. Egymást választják jó esetben, a "válogatás" azért nem szitokszó, mert ha az örökbefogadó vagy nevelőszülő nem tud a gyerekkel megbarátkozni, akkor abban úgysem lesz köszönet, és ez éppen a gyerek érdekeit sértené.

Mitől lesz sikeres a másik családba való átszoktatás? Az addig nevelő család szoktatja át a gyermeket. Eközben szinte családi kapcsolat alakul ki a két család között, amely azután szükség és igény

szerint a későbbiekben is működhet.

Nagyon fontosnak tartom a dolgozat utolsó mondatában a csapatmunka szót. Ezt is meg kellene tanulnunk, és főleg alkalmaznunk kellene.

■ NAPLÓ A MÁSFÉL ÉVRŐL

Jelentkeztem a P-i Gyermekvédelmi Szakszolgálat FIKSZ tanfolyamára. Még mélyebben beleláltam a feladatokba, a munka szépségébe. Egymásra találhatunk a szeretetre, gondoskodásra vágyó gyermekekkel. Két fiammal leültünk, megbeszéltük a várható változásokat, kikértem véleményüket. Mindenben támogattak, bíztattak, ami nagyon jól esett.

Az egyik előadást az igazgató tartotta, megemlítette a csecsemőprogramot, elképzeléseit. 2001 őszén környezettanulmányt tartottak nálunk, a következő alkalommal megbeszéltük a részleteket. Szomszédasszonyommal együtt lettünk a megye két "csecsemőse".

Közös megbeszélés után megismerkedhettünk munkahelyünk vezetőivel, az igazgatóval és helyettesével, valamint "közvetlen főnökünkkel", tanácsa-

dónkkal. Vele tartjuk a közvetlen kapcsolatot, mindenben segít, egyben irányítja, minősíti munkánkat. Segítségünkre felvettek egy csecsemőgondozót is.

Feladatunk a megyében megszüntetett csecsemőotthonok helyett, az ideiglenesen elhelyezett 0-3 éves korú gyermekek ellátása, gondozása, örökbefogadásuk elősegítése. E munka jelentősége, hogy első pillanattól kezdve személyes kapcsolat és kontaktus, illetve biztonságérzet alakuljon ki a babákban, ne 2-3 műszakban változó gondozók között, kötődés nélkül kezdjék az életet.

E csöppségek általában gondozatlan terhességből születnek, nemegyszer kis súllyal, koraszülöttként. Fogantatásuktól kezdődően hátrányos helyzetűek. Sokkal több szeretetre, gondoskodásra, odafigyelésre van szükségük, mint a várt, érett csecsemőknek. Egészségügyi szempontból is több probléma adódik. Házi orvosunk minden baba érkezésekor, távozásakor vizsgálatot végez, természetesen közben végig orvosi segítséget nyújt, a védőnő is rendszeresen látogat bennünket.

2001. december 17-től hivatásos nevelőszülő lettem. Megkezdődött a szobák többszöri átrendezése a tanácsadó segítségével. A csecsemőotthonból kaptunk kiságyakat, pelenkázót, ruhaneműt, játékokat. 16 éves fiam ruhái után a csöpp babaruhák, csörgők elmondhatatlan érzéseket váltottak ki belőlünk.

Végre eljött a nagy nap, 2002. március 1-je. Az első babáért a R. kórházba mentünk. V. 13 napos volt, 2400 gramm. Segítőnk, a tanácsadó és családom véleménye szerint csúnyácska, "koravén" kinézetű baba volt. Én ebből semmit nem láttam a boldogságtól, a rám nehezedő felelősség egyre erősödő súlyától. Ismerkedtünk egymással, boldogságban úsztak napjaink március 14-ig. Fürdetés előkészítése közben bölcsőhalálként ismert légzéskimaradása volt, bevörösödött, -kékült, -lilult. Ösztönösen ráztam, szájon át lélegeztettem. Számomra örökkévalóságnak tűnő idő után felsírt és kezdte visszanyerni a színét.

Az éjszakát már a ceglédi kórházban töltöttük monitoron. Egyhetes bentartózkodás alatt többször bejelzett a

készülék. Végig én láttam el, fogtam a csöpp kis kezét, A Madarász utcai kórházban elvégeztem az újraélesztési tanfolyamot, légzésfigyelővel együtt hazajöhettünk. Egy percre sem mertem magára hagyni, vittem magammal a konyhába, fürdőszobába, kötődésünk egyre szorosabb lett.

Március 27-én kaptunk egy "hugicát". Sz. 3400 grammal érkezett. Erősen hasfájós baba volt.

Tanultam egyszerre két babát ellátni, éjszakánként etetni, utólag már tudom, ez előkészítő volt a továbbiakhoz. Napközben Icu segített tanácsaival és személyesen is. Közben különböző vizsgálatokra jártunk V.-vel a Madarász utcai kórházba (alváslabor, GÖR, neurológia). Továbbra is apró légzészavart állapítottak meg, de mosolygós kisbabaként fejlődött. Sz. édesanyja a nagyszülők hatására visszavonta a lemondó nyilatkozatát, és április 17-én a gyámügyi előadó eljött érte.

E rövid idő után is mély sebként tudatosult bennem, hogy el kell válnunk. Egészen más a valóságban a tudat, a tonusok és az érzelmek.

Többszöri telefonbeszélgetés után megnyugodtam, jó helyen van az édesanyjával.

Eljött május 28-a, ami V. és az én életemben fordulópont lett: első elhelyezési értekezlet, amelyen találkozhattam szülőanyjával, s közös jövőnk volt a tét. Itt határozat született, mivel a lemondó nyilatkozatot az anyuka az utolsó nap visszavonta, de gyermekéről egyelőre gondoskodni nem tud. Az ideiglenes elhelyezést átmenetire változtatták, s én gyámja lettem a kislánynak.

Havi egy láthatást biztosítottak az anyának. Nyomon követhettük továbbra is azt a csodát, ahogy a kissúlyú, állandóan alvó újszülöttről mosolygós, gögicselő, pancsoló baba válik. Fizikailag erősödött, az első gyümölcs, majd főzelék ízlelgetése mind-mind élmény volt. Lelkileg nagyon érzékeny a hangos szóra, csengőre, remegő-síró, továbbra is monitortartott csöppség.

2002. június 7-én mentővel megérkezett a harmadik babám, Á., az első kisfiú, kicsit sárgán, 3000 grammal és 52 cm

hosszal. Az első egy-két hétben természetesen sokat aludt, étkezés előtt nagyon türelmetlenül, teli torokból sürgette a tápszert. Sokszor hányt, ezért tápszerváltás következett és megemelt kiságyba feküdt. A nagyon meleg napokat nehezen viselte, sokat nyűgösködött emiatt.

V.-vel érkezett az első láthatás, június 13-án. Anyja dajkálta, beszélgetett hozzá, ő etette, tisztába tette. Tájékoztattam a kislány fejlődéséről, kivizsgálásokról. Tanácsadóm végig ott volt velünk, figyelte kettőjük ismerkedését. 17 hetesen oldalára fordult, június 23-án hasra. Ujjongtunk, tapsoltunk, örömmünket látva szinte produkálta magát, újra és újra fordult, és közben neki is fülig ért a szája.

Á. érkezésével fellépett a féltékenység a pici etetése, dajkálása közben, biggyesztette a csöpp száját, az első időben keserves sírással fejezte ki nemtetszését. Öt hónaposan kezdtük el a Dyaphyllin szedését az alváslabor eredménye alapján. Ekkorra már a mozgásigénye fantasztikus lett: kukucsjáték, csörgők, zenélő bébi játékok kötötték le a figyelmét. A hatodik hónap elejére állandó együttlétünk (légzésfigyelés) eredményeként egy percre sem maradt meg egyedül, látnia vagy a hangomat halania kellett, különben szinte önkívületi állapotban "ordított- bömbölt" s ténylegesen nem vett levegőt. Így nőttünk mi össze!

Á. közben szépen fejlődött, édesen mosolygott. "E", "Ó" hangokat adott, ügyesen ette kanállal a gyümölcslevet. Július 25-én megnézték a leendő örökbe fogadó szülők. Rögtön egymásra találtak, picikém egyfolytában gögicsélt, mosolygott, főleg az apukára.

Doktor nénink záró-vizsgálata után, augusztus 2-án érkezett a búcsú pillanata. A szülőkkel részletesen megbeszéltük Á. szokásait, napirendjét, étkezését, stb. Szívszorító volt az elválás, de mégis boldogság öntött el, mivel az ő kis élete szeretetteljes és biztonságos jövőbe indult útjára. Az első 2-3 hétben naponta telefonáltak, tanácsot kértek, beszámoltak az új környezetbe való beilleszkedésről. Azóta is tartjuk a kapcsolatot, fényképet küldenek, ami nagyon jó érzés.

Maradtunk a pici lányommal. Nálunk építkezés folyt, ekkor még érezhetőbb

volt, hogy a különböző zajoktól mennyire fél. Még kézben fogva is remegett, zokogott a kómúves és ácsmunka zajaától. Láthatáskor megbeszéltük az anyukájával, hogy a terhesség alatt milyenek voltak a körülményei. Kiderült, hogy végig hangos veszekedések, szellemi fogyatékos testvérei és idegbeteg apja kiabálásai között élt. Azóta az anya megismerkedett egy fiatalemberrel, akivel összeköltözött, ő apasági nyilatkozatot tett, így névváltoztatás következett.

A fejlődése: 6 hónaposan oldalról hasra forogva halad előre, nyújtózkodik a játékért, oly édesen küzd! A rengeteg biztatás, dicséret eredménye a kúszás. A gögicsélést abbahagyta, "morgó" hangokat ad. A hetedik hónapra kibújt az első fogacskája. Kapaszkodva, hosszú ideig egyenes háttal ül, egyre többet felköttyölő helyzetben van. A hónap végére kapaszkodva áll. Itt kezdődött el az idegenektől való félelme. Az utcán, boltban bárki szól hozzá, de elég volt, ha csak ránézett, keserves sírás következett, bújt hozzám, vagy a számára ismert személyhez.

A negyedik láthatás is így zajlott. Anyjától félt, nagyon sírt, és alvásba menekült.

Az ötödik láthatás (október) alatt bevörösödvé bömbölt, leizzadt, tombolt végig. Szüleitől elforgatta a fejét, eltakarta a szemét. Vicuska is döbbenet figyelte a pici lány viselkedését. Kimentünk a parkba, ott már megnyugodott, apja kezében elaludt. A nyáron is jártunk alváslaborba, gyógyszer szint vizsgálatra.

Október 16-án érkezett K., ismét fiú, 3 hónapos, 4430 grammos vékony, hosszú baba. Előzményként megtudtam: hajléktalanok a szülők, a nagypapa gondoskodott róla és másfél éves testvéréről egy tanyán, a rokonoknál meghúzódva. Eddigi élelme tehén- és kecsketej, vízbe áztatott kenyér volt. Mozgékony volt, járt keze-lába, folyamatosan gögicsélt. Nagyon mohón evett, éjszaka is három óránként. A gyümölcsletről hasgörcse lett, a széklete meg egyre hígabb. Két-három hét múlva a tápszert csak cukorral fogadta el. Fejét folyamatosan forgatta. K. itt-léte alatt végig nagy problémát jelentett az étkezése és ennek következményeként a széklete. Doktor nénink rengeteget segített, tanácsokkal látott el, miközben

elvégezte a különböző vizsgálatokat. Újszülöttkori táplálása tönkretette a bélbolyhokat, így hosszú időt vesz igénybe, amíg ez rendeződik.

Október 25-én megérkezett J., ő is fiú, két és fél napon, súlya 3640 gramm, 61 cm. Őszinte boldogsággal fogadtam, de az első egy-két nap bizony szorongással töltött el, mivel egyszerre most volt először három babám, és J. nagyon "fiatal" volt. Kicsit sárga, 2,5 ml-nél több tápszert nem fogadott el, még a doktor nénink is etette. Éjszaka sokat sírt. Étkezések után sípoló hangot adott, 4 nap után a szeme bedagadt, puffadt, sárga és váladékos volt. Szemészeti szakvizsgálaton megállapították, magzatvíz kerülhetett a szemzugba. Légzése egyre furcsább, sípoló, ziháló lett.

November 4-én beutalót kapott a kórházba. Itt is nagyon sokat sírt. A vizsgálatok eredménye háromnapos benntartózkodás után derült ki: gégeporc gyengeség, ami több hónap vagy év, mire megerősödik. Napközben hason kell fektetni.

Jó egy hónap telt el, amíg az állandó sírdogálása kezdett megszűnni. Rengeteg dajkálást, nyugodt, szeretetteljes környezetet és türelmet igényelt.

Fejlődése: 8 hónaposan – októberben - kézen fogva (vezetve) lépegetett, térdelő helyzetből felhúzta magát, a járókában állt. 28-án egyedül felült, fogacskái bujkálnak elő.

K.-val egyre jobban összeszoktak, babanyelven nagyon jól "elbeszélgettek", hosszabb ideig kéz-láb jelbeszéd is volt. Örültek egymásnak. Leírhatatlan érzéseket éltem át. Ez a világ legcsodálatosabb "munkája" számomra.

J. megérkezése után egy hétig minden fürdetést végigbömbölt, "tombolt", mire rájöttem, hogy őt kell először ellátni (fürdés, etetés), ettől a pillanattól kezdve nem volt semmi gond.

K. volt a legnyugodtabb, legkiegyensúlyozottabb, éjszaka továbbra is igényelte az etetést. Kiságyában körbe forgott, gögicsélt, sikongatott.

Tanácsadónk és a doktor nénink konzultációja alapján, amely munkám és fizikai állóképességem határait boncolgatta, megérkezhetett november 23-án Á., egy újabb kisfiú, 3770 grammal. A kórházi zárójelentésen jelezték, hogy neurológiailag sérült babáról van szó, aki

már a kórházban is Sevenaletttát kapott éjszakára az állandó sírása miatt. Szülésnél kihűlt, vállkulcsontja eltört.

Így lettem egy 8 hónapos kislány, egy 3 hónapos és két 3-4 hetes fiú boldog pótmamája. Ebben az időszakban éreztem igazán segítőm fizikai segítségét. Fiaim is aktívan segítettek. Esténként fiammal álltunk a kiságyak körül, meghatódva hallgattuk szuszogásukat, néha hihetetlen volt, hogy mindez velem történt meg.

Á. rengeteget sírt, 24 órából 16-17 órát. Minden nyugtatás ellenére kizárólag kézben, teljes testhez simulva nyugodott csak meg. Csöpp keze görcsben, elfehéredtek az ujjacskái. Á. sírásától J. is egyre többet sírt. K.-nál elkezdtük a főzelék adását: az állandó hasmenésből teljes székszorulás lett. Napi hashajtó adása mellett is kúppal, lázmérővel kellett segíteni.

V.-m nehezen viselte a lényegesen kevesebb foglalkozást, a szabad mászkálás, bútorok melletti sétálás helyett visszakerült a járókába.

December 6-án Á.-val a ceglédi kórházba mentünk, neurológiai vizsgálatra. Se fényre, se hangra nem reagált. Beutalót kaptunk a Svábhegyi Fejlődés Neurológiai Központba. December 9-12-ig bent feküdt, a vizsgálatok eredménye: fizikailag nem beteg, hallásvizsgálatra a János kórházba beutalót kapott. Idegrendszerileg viszont sérült, valószínűleg a méhen belül sérülhetett, talán anyja bántalmazása során. Ezért szorongó, görcsös, a test melegére, szívdobbanás hallatára nyugszik, oldódik egy kicsit. Őt gyakorlatból álló gyógytornát írtak elő, naponta kétszer húsz percet.

November 30-án J.-hez örökbefogadó szülők érkeztek. Barátságos, közvetlen házaspárt ismerhettem meg, gyönyörködtek a babákban, de ők ragaszkodtak a teljesen egészséges gyerekekhez. Megijedtek a ziháló, sípoló hangot adó csöppségtől. Ez a találkozás nem hozott eredményt. December 7-én újabb szülőket vártunk. Első pillanatban beleszerettek a kisfiúba.

Másodszor lehettem tanúja, hogy egy 8 hetes kisbaba miként "választ" családot magának. Egyfolytában mosolygott, gögicsélt, teljes szemkontaktus jött létre,

légzése szinte tökéletes volt. Megható volt az egész találkozás.

December 11-én együtt vittük a Heim Pál Gyermekkórház Fül- Orr- Gégészetre, ahova segítőm is elkísért bennünket. A főorvos úr megnyugtatót mindenkit, hogy ez a porcgyengeség el fog múlni, megerősödik, nem lesz semmi probléma. 15-én újra meglátogattak, a leendő anyuka etette, megfürdette. Megbeszéltük a beszerzendő bébi holmikat. Elmeséltem a csecsemő szokásait, étkezését, stb. 20-án boldogságban és nagy-nagy izgalomban jöttek érte. A búcsú pillanata újra nagyon nehéz volt, őt is megsírtattuk. Ez a csöppség a legnagyobb szeretetben, biztonságban fog felnőni, ezt a későbbi kapcsolattartásunk is bizonyítja.

V.-m novemberi láthatása anyja betegsége miatt elmaradt.

Decemberre a fejlődése 10 hónaposan:

- Falvédőn levő tükörben megmutatja - hol a baba? kérdésre ódamegy, puszilgatja, nagyon sok mindent megért.

- Idegentől továbbra is fél

- Szótöredékeket mond: BA-BA-BA, MA-MA-MA

- Egy kézzel vezetve sétál, önállóan hosszú ideig játszik, ki-be pakolja, össze-ütögeti.

K. hasrafordul és vissza, kezdeti nyugodtsága átváltozott, nyugtalan, sikoltozik, állandó fejforgatást végez. Játékért nem nyúl, kis lábát felhúzza. Korához képest nem fejlődött megfelelően. Ezért őt is megvizsgálta a neurológus adjunktusnő. Nála inkább belgyógyászati, koponya röntgen eredményeket várt. Testtartása "kis krumpoliszákhoz" hasonló.

A karácsonyt és szilvesztert már három babával ünnepelte a családom. A meghitt pillanatokat még felemelőbbé tette az élet legnagyobb csodája, az új kis életek mosolya, kiegyensúlyozottsága, a szeretet és biztonság légköre.

Á. kezdett oldódni, egész nap jókedvű, nevetős volt, még az esti órákban sírdogált, majd ez is elmaradt. Tornázni szeretett, végig gögicsélt.

Januárban V.-vel bevezettük, hogy délelőtt a járókában van, délután már szabadon birtokolhatja az egész házat. Nagyon rövid idő alatt megszokta. Január

13-án 11 hónaposan megtette az első lépéseket. Boldogságban úszott, tapsoltunk, dicsértük, mint minden újabb eredményét, ő pedig egyre jobban "produkálta" magát.

Fiammal újabb és újabb bohóckodásokat találtunk ki, a napi birkózás, játék elmaradhatatlan volt, de barátai is rajongtak érte. Pici lányunkat kellőképpen elkényeztettük.

A láthatás elmaradt, az időjárás miatt a szülők nem tudtak jönni. K.-val, Á.-val ortopéd vizsgálaton voltunk. 22-én a János Kórházban hallásvizsgálaton voltunk, majd 28-án Svábhegyen, kontrollon. Az orvos, a vizsgálat után nagyon megdicsért bennünket az elért eredményekért, a gyermek mozgásából látta a kiertartó és a folyamatos tornázás eredményét. Állandó mosolygása, gögicsélése pedig a lelki, idegrendszeri változásra utalt.

Közben K. elhelyezési értekezlete is megtörtént. Budapestre került nevelőszülőkhöz, január 30-án jöttek érte. Ez az átadás számomra túl "hivatalosan" történt. Előzetesen leírtuk szokásait, viselkedését, további orvosi kezelések javaslatát, a papírok átadása után búcsút vettünk tőle. Sajnos, azóta nem tudok róla semmit, telefonszámot se kaptam.

V.-vel a február hónap az étkezési szokások változtatásával telt. Tápszerről áttértünk fokozatosan a tej, kakaó, stb. fogyasztására. A turmixolt ételek helyett a villával összetörtet kellene megszoknia, de kézzel-lábbal tiltakozik ellene, nem hajlandó lenyelni. Az új ízek elfogadása sem zökkenőmentes. Hetedik láthatása volt a kislánynak. A szülők elemes játékot hoztak (nem az életkorának megfelelő). Örülnek a találkozásnak, szóban elmondják, hogy hiányzik.

Személyes véleményem:

Nem igazán tesznek azért bármit, hogy visszakerüljön a gyermekük. Egyikőjük sem dolgozik, a szülőknél alakítgatnak egy szobát. Ami a legérzékenyebben érint, hogy a beszámolóim, ami az egy év alatt történt, a 2400 grammról a 9000 grammig való eljutás, mit eszik, mennyit, a napi kis programjai, játékaik, egészségi állapota, egyszóval az élete iránt teljes közömbösséget, teljes érdeklődéshiányt tapasztalok. Ha nem mondom,

nem kérdeznek semmit, 2 hónapig nem látták, a pici lány önállóan megy, ettől semmi meghatódottság, öröm nem tükröződik rajtuk. A gyerek elfogadja, hogy a közelükben van, de hívásukra nem megy oda. Megtudtuk, hogy az anyuka három hónapos terhes.

Február 17-én családuink megünnepelte az 1. születésnapot. Nagy puncstortát kapott marcipán cicával és virággal, csodálkozva nézte a gyertyát. Az ajándékoknál főleg a csörgő csomagolás izgatta. A számára fontos és ismert barátok mind itt voltak, emlékezetes marad e nap, bárcsak ő is emlékezne rá!

Á.-val továbbra is tornázunk, gyönyörűen erősödik, fejlődik. Elkezdtek a főzelék evését, szívesen elfogadta. A kötelező oltások után viselkedése újra az első hetekével megegyező, a fájdalomérzést nem tudja elviselni. Folyamatosan nagyon visít, nem igazán lehet megnyugtatni, ölben sem. Március 12-én újra a Svábhegyre mentünk kontrollvizsgálatra, segítőnk kíséretében.

Eredmény: Nem megfelelően használja a kezeit, még nem fordul hasra, újabb tornafeladatok. Április 8-án pszichológusi vizsgálatra jegyezték elő. Ebben a hónapban sajnos őket is elérte az influenza, Á. és V. is belázasodott, mandulagyulladásuk lett. Egy hét nyugtós-kódás, étvágytalansággal.

8. láthatás: megegyezik az előzővel. A kislány ugyanúgy viselkedett, mint az előző találkozás alkalmával.

Március 25-én kaptam egy 8 napos, 3500 grammos kislányt. D. nagy fekete szemű, sötét, nagy hajú, igazi formás, pocakjáért harcoló baba. Őt testvére sem a vér szerinti szüleivel él.

Itt tartózkodása után két héttel anyja visszavonta lemondó nyilatkozatát, így nevelőszülőkhöz kerül tőlem, akik már meg is látogatták.

Elérkezett az a nap, amikor értesítettek, hogy V.-met elhelyezik tőlem nevelőszülőkhöz. Születési körülményeiben a közeljövőben nem várható változás, a születendő gyermeket sem vihetik haza.

Az én feladatom az ideiglenes elhelyezésben levő babák, kisgyermek gondozása. Tudtam, előbb-utóbb eljön ez az idő, mégis teljesen kikészültem. Közöttünk oly

mély és bensőséges kapcsolat alakult ki. Számára én és a családom jelentettük a biztonságot, gondoskodást.

Ismerjük egymás "gondolatait", jelzéseit. Tudomásul kellett vennem, de ami a többi babánál természetes elválás volt, itt másként zajlott: a belső hang, a szív ellentmond az észnek, a tanultaknak, a jogszabályoknak. Ettől függetlenül nagy szeretettel fogadtam, és minden erőmmel segítem a kijelölt nevelőszülőt, hogy a kislány megismerje, elfogadja új környezetét. Először itt látogatta, majd az ő otthonába viszem naponta. A pici lány viselkedése gyökeresen megváltozott, nyugos, erőszakos, bújós lett, s nagyon hamar elfáradt. Egy hónap elteltével elfogadta a családot, otthonosan érezte magát, időnként sírt, főleg olyankor, amikor ott voltam. A májust már ott töltötte a pszichológiai vizsgálat és az áthelyezési határozat megérkezése után. Szeretném a továbbiakban is látogatni, kísérni élete folyamatát.

Á. is erősödik, ő is elkerül örökbefogadó-szülőkhöz.

Várom a további babákat, akik első hónapjaikat nálam töltik, majd családuhoz kerülnek.

Ennyi történt nevelőszülői másfél évem alatt. Tanácsadómmal sikerült nagyon jó munka és baráti kapcsolatot kialakítanom, együtt éljük át a mindennapok szépségét, nehézségét. Segítöm mindig, mindenben a legnagyobb mértékben támogat, elérhető hétvégén, ünnepnapon is. Telefonál, jön, intézi a dolgaimat, tanácsokkal lát el, vizsgálatokra, láthatásokra kísér. Átéli-érzi mindennapjainkat. Doktor nénink az egészségügyi problémák mellett praktikus tanácsokkal, ötletekkel aktívan részt vett és vesz életünkben. Fiaim ígéretük szerint sokat segítenek. Gábor aktívan részt vesz a picik ellátásában. Őszintén leírhatom, a csapatmunka nálunk kialakult, és teljes sikerrel működik a babák érdekében.

Habony Ferencné